

Αγία Ευφημία: Η προσπάθεια των Περσών να κάψουν το ιερό της σκήνωμα

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Η Αγία Ευφημία τιμάται στις 11 Ιουλίου.

Υπόμνημα εις μερικά θαύματα και εις την εύρεσιν και ανακομιδήν του λειψάνου της αγίας και πανευφήμου μεγαλομάρτυρος Ευφημίας

Συνέχεια από εδώ: <https://www.pemptousia.gr/2026/07/agia-effimia-kafchima-ton-martyron-doxa-ton-parthenon-didaskalon-koryfi-agalma-tis-efseveias-stili-tis-orthodoxias/>

- Επιμέλεια: Στέλιος Κούκος

Αφού πέρασε ικανός χρόνος, όταν βασίλευε στους Ρωμαίους² και άμαχο πλήθος του περσικού στρατού εκστρατεύει κατά των Ρωμαίων. Και αφού λεηλάτησαν ό,τι

βρήκαν μπροστά τους και ερήμωσαν τα πάντα σαν Σκύθες, όπως λένε, στο τέλος φτάνουν στην Χαλκηδόνα, για να ολοκληρώσουν την ερήμωση και για να καταλάβουν και την ίδια την Βασιλίδα των πόλεων, ώστε διά αυτής να καταστρέψουν ολόκληρη την κυριαρχία των Ρωμαίων.

Απέτυχαν όμως σ' αυτόν τον σκοπό τους, διότι πολέμωσε υπέρ ημών η πάναγνος Παρθένος και Μητέρα του Θεού.

Οι Πέρσες ωστόσο με λύσσα προχωρούσαν ενάντια σε οτιδήποτε έπεφτε στα χέρια τους. Και έτσι, παρακινούμενοι από το πνεύμα του πονηρού σκέφτηκαν να καταστήσουν παρανάλωμα της φωτιάς το ιερό και καρτερικό σώμα της πανευφήμου.

Αφού άναψαν, λοιπόν, τεράστια φωτιά στην ίδια την λάρνακα, το εκτοξεύουν (το άγιο λείψανο) στο μέσον της φλόγος. Όμως, αυτό το ιερό σώμα δεν λησμονούσε την δική του ενέργεια και την θαυματουργική του χάρη, αλλά, αντιθέτως, ενεργούσε [ήταν] σαν δρόσος απέναντι στο πυρ, που χαλιναγωγούσε και συνέστελλε [μείωνε] την δύναμή του και μάλλον, (το ιερό λείψανο) ήταν μια άλλη βάτος του Μωυσέως³ που έτρεφε την φλόγα, και παράλληλα, η ίδια δεχόταν από την φλόγα ισάξια αμοιβή [ανταπόδοση], πράγμα εξαιρετικά παράδοξο.

Τόσο μόνο ίχνος από την φωτιά επέτρεψε η γενναία (Αγία) να σημειωθεί πάνω στην λάρνακα, όσο αν αφαιρεθεί ένα σφαιροειδές τμήμα, έτσι ώστε να προσφέρεται η δυνατότητα σε όποιους ήθελαν να πλησιάζουν το χέρι τους και τα μάτια τους πάνω στο μακάριο σκήνωμά της, και να αντλούν αφθονότερα τον αγιασμό.

6.

Αγία Ευφημία.

Γεγονός, μετά την επονειδίστη υποχώρηση του βαρβαρικού στρατού, έγινε αφορμή για τους ευσεβείς να μεταθέσουν το μαρτυρικό σώμα, φοβούμενοι μήπως και πάλι υποστεί κάποιον κίνδυνο από επιβουλή του πονηρού, και χάσουν όλοι οι Χριστιανοί ένα τόσο πολυτίμητο απόκτημα, έναν ανεξάντλητο θησαυρό θαυμάτων, μια πηγή πνευματικών χαρίτων αστείρευτη.

Έτσι, λοιπόν, πραγματοποιείται η εκφορά του από εκεί, και περιστοιχιζόμενο από λαμπάδες και μύρα, μεταφέρεται στην Βασιλίδα των πόλεων και κατατίθεται μέσα στον περικαλλή και περιβόητο ναό που κτίσθηκε επ' ονόματι της πανευφήμου.

Εκεί, βέβαια, συνέρρεε όλος ο λαός και με τα άγια αίματα που έρρεαν καθαρίζονταν από κάθε ασθένεια και σωματική αδυναμία, και λάμβαναν δωρεάν

θεραπεία. Διότι, αντί όλων των φαρμάκων αρκούσε το θείο αίμα που πήγαζε από (το σώμα) της μακαρίας για να θεραπεύει τελείως τα ποικίλα νοσήματα όλων των ανθρώπων, και να εκδιώκει δαίμονες, και να καθαρίζει τις ψυχές από τα αμαρτήματα, και να γίνεται τα πάντα σε όσους σύχναζαν (στο σκήνωμά της) και παρακαλούσαν με πίστη.

Έτσι, και η πόλη και όλο το πλήθος των επισκεπτών και των ξένων που κατέφθαναν, απολάμβαναν μέσω της μάρτυρος τεράστια και κάθε είδους ωφέλεια και αληθινή ευτυχία.

2. Βυζαντινός αυτοκράτορας. Γεννήθηκε το 575 μ.Χ. στην Καππαδοκία και πέθανε το 641 μ.Χ. (σ.σ. Αναφέρεται στον αυτοκράτορα Ηράκλειο).

3. 3. Έξοδ. 3,2: «Ωφθη δε αυτώ άγγελος Κυρίου εν πυρί φλογός εκ του βάτου, και ορά ότι ο βάτος καίεται πυρί, ο δε βάτος ου κατακαίεται». Η φλεγόμενη και μη κατακαιόμενη βάτος συμβολίζει τον Ισραήλ ο οποίος στην Αίγυπτο υπό την πίεση του Φαραώ φλέγονταν, αλλά δεν κατακαίονταν. Το πυρ, συμβολίζει το Θεό, ο οποίος επιτρέπει θλίψεις, όχι για να εξαφανίσει τους θλιβομένους, αλλά για να τους καθαρίσει, να τους μεταμορφώσει καλώς, να τους λαμπρύνει.

Σύμφωνα με τον ιερό Χρυσόστομο, η φλεγόμενη βάτος προεικόνιζε την Παναγία, η οποία μολοντί δέχτηκε εντός της το φοβερό πυρ της θεότητας, εν τούτοις, κατά τρόπο θαυμαστό και υπερφυσικό, δεν κάηκε, έμεινε άφθορος. Στην Ιερά δε Μονή Σινά υπάρχει παρεκκλήσιον της Αγίας Βάτου.

Απόσπασμα από το βιβλίο του δρος Σωτηρίου Ι. Μπαλατσούκα, αναπληρωτή καθηγητή, «Βυζαντινά αγιολογικά κείμενα, Παλαιολόγειοι χρόνοι: Βίοι, θαύματα, εγκώμια αγίων», τόμος γ', Τρίκαλα.

ΠΗΓΗ: [ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ](#)